

Zeynep Şölen Yıldız

# Kimdir O Baktığımız

Öykü

# İÇİNDEKİLER

Balık Yağının Hatırlattıkları.....	11
Beni Öldürebilecek Her Şey Gittiğinde .....	35
Kimdir O Baktığımız? .....	69

## *Balık Yağının Hatırlattıkları*

### 1. Yani Yani

Rüyamda Nagihan'ı gördüm.

İçimde sanki dokunsam ağrıyacak bir sıkıntıyla uyandım, kek yaparken su bardağının dibine yapışıp kalmış un gibi kaskatı bir sıkıntı. Annemle Atlas Pasajı'ndan aldığımız, çamaşır suyu lekesi olduğundan artık hep yatarken giydiğim mor tişört terden sırılsıklam olmuş. Dişlerimi nasıl siktysam, bütün gece bir beşiği çenemle sallamışım gibi ağrıyordu yanaklarım. Yatakta doğrulmadan, rüyayı hatırlayayım diye gözlerimi sımsıkı kapadım, derin derin nefes aldım, dakikalarca öyle bekledim. Bir süre sonra Nagihan'ın yüzü belirir gibi oldu zihnimde, hatta bir yerlerde annem de var sanki. İçimde korku, panik. Koşturuyor, bir şey arıyor gibiyim. Ama ne, bulamıyorum. Nagihan'ın yüzü ve göğsümü ağırlaştırın sıkıntı var sadece, zorlamadım daha fazla.

Annem her gün, gece gördüğü en az bir rüyayı baştan sona, sanki birkaç saat önce izlediği bir gündüz dizisiymiş gibi tüm detaylarıyla anlatır. İçimden bir ses uyduruyor mu dese de genelde bu kadarını uyduramayacağından emin olurum

sonunda. "Sen fazla etkilendin Şu yeni baŐlayan diziden, ondan görmüŐsündür," dedim geçen mesela, ama bozuldu buna.

Ona göre rüyalar, yıllar yılı geçip giden günler içinde görüp iŐittiĐimiz her Őeyin biriktiği kuyudan çıkan rastgele görüntüler, sesler olamaz asla. Bilinaltımızda yatan ve uzanamadığımız düŐüncelerin biz uyuyunca bitkin ellerini yukarı doğru uzatması da değildir. Onlar, açıkça haberimizin olmadığı Őeylere dair bir bilgi edinme yolu, daha doğrusu birilerinin bize bunları gösterme Őeklidir. Yoksa dünya gibi karmaŐık bir yeri anlamak nasıl mümkün olsun? Ona göre, rüyalar baŐka bir âlemdir fakat oraya herkesin eriŐimi yoktur. nce temiz kalpli olmak gerekir, niyet etmek, iini açmak.

Aslında hep sorunlu ama bu sefer bir baŐka ağrıyan sol bacağım için sonunda ortopediye gittiğimde annem kapıda bekledi. Mustafa Bey her zamanki gibi umutsuz, aceleci gözleriyle bakıyordu yüzüme. Hep benden daha acil, belki de daha önemli hastaları vardı. Ben genelde aynıydım, deĐiŐmiyordum; lmyordum ama ufak tefek sorunlarım oluyordu işte. ıkıp çıkıp buraya gelmem için yeterli gelmiyordu belli ki ona.

"ok sızlıyor gün içinde, hele otururken. Anca uzandığımda geçiyor," dedim. Bu, yeterince büyük bir sorun değil miydi? YaŐamımı, cesaretimi, gidebileceğim ve gidemeyeceğim yolları, kurup kurabileceğim hayalleri, birinin beni sevip sevemeyeceğini belirliyordu işte, önümde uzanan günleri. Kim olduğuma, kim olacağıma karar veriyordu bedenim, ağrıyan sol dizim.

"Şu an bir Şey yapamayız buna, güzelim. Yani yaparız da, değer mi? Hayatını yaŐanamaz hale getirmediği sürece böyle idare et, olur mu? AĞrı kesici yazıyorum yine, bunları kullan. Çok oturma işte sen de, uzan sık sık. Kilona da dikkat et, senin için kilo çok önemli biliyorsun. Sandalyenden memnunsun, değil mi?"

Mustafa Bey soru sorar ama genelde cevap beklediğinden değil. Bunu anladım, yıllardır sorduğu soruların ardında pek boşluk bırakmıyor çünkü. Bazen “tamam” deme fırsatını zar zor buluyorum. O yüzden ne ara nasıl yaptım da tam çıkmadan o soruyu sordum bilmiyorum. Sonra düşününce şaşır-dım kendime, çünkü aslında hiç planlamamıştım.

“Mustafa Bey,” deyiverdim. Artık devamı gelmeliydi, belki hâlâ “iyi günler” deyip sıyrabilirdim ama sordum işte: “Sizce benim çocuğum olur mu?”

Önündeki bilgisayara bakmayı bırakarak bana döndü. Gözlüklerinin üzerinden yüzüme diktiği bakışlarında ve kal-kan kaşlarında soru işaretleri vardı. Ne kadar ciddi olduğumu anlamaya çalışıyordu belki de. Keşke kendimi onun beni ka-bullendiği kadar sakince kabullenebilmiş olsaydım diye dü-şündüm o an. Oysa ona bariz, apaçık görünen şeyler benim için karanlıktaydı. O bir hastasına bakıyordu, binlercesinden birine. Birbirinin aynı, en azından benzer olanlardan birine. Eve gidince ne yapıyordu bunlar? Tavsiyelerini uyguluyor, ilaçlarını alıyor, bir sonraki randevuyu bekliyorlardı. Muhte-melen her şey bu kadar basitti, bu kadar net.

Ağzını açacak gibi oldu. Kızmış gibiydi. Tabii ki cevabı bilmiyordu. Beni aydınlatacak bir şey söylemesini sahiden ummuş muydum?

“Yani, bilmiyorum Suzan,” deyip duraksadı. “Böyle bir şeyi kestirmek zor. Yalnızca çok riskli olabileceğini söyleye-bilirim herhalde. Yani bunu bir jinekoloğa da sormak gerek. Sonuçta benim alanım değil. Yani... Buradaki jinekolog arka-daşlar iyidir, bir görün istersen.”

Toparlandım. “Anladım anladım. Zaten şu an öyle bir ni-yetim olduğundan değil de, bir sormak istedim aklıma gelin-ce. Neyse, sağolun.”